

zločinima. Po njemu, upravo stoga levica nije prihvatila Goldhagena. Dakle i levica je odgovorna za poricanje holokausta jer ga je svesno potiskivala u stranu. Kincel komunistima prebacuje da su holokaust uzimali samo kao fusnotu, a Jevreje i komuniste tretirali kao istovetne žrtve zapostavljajući okolnost da je postojala masa dobrovoljnih izvršilaca zločina (Küntzel 1998 a). U tom smislu komunisti su antigoldhagenovci jer su zločine posmatrali "funktionalno" samo kao izraz klasnih interesa. Ovde se pokušava pokazati da je levičarsko tumačenje fašizma kao oblika kapitalizma svojevrsna relativizacija holokausta, tj. udaljavanje od isticanja jedinstvenosti holokausta kao osobenog civilizacijskog pada neuporedivog sa drugim zločinima. Kincel misli da je radikalnija kritika fašizma, koja ističe neuporedivost holokausta, od one koja ukazuje na interesnu strukturu fašističkog klasnog saveza. Ova teza je sporna. Kritika fašizma je dublja što je preciznija i što jasnije ukazuje na materijalne interese društvenih slojeva, a ne na iracionalnost (nesvodivost na interes) fašističkih zločina. Ukazivanje na kapitalističku osnovu fašizma nije nikakva relativizacija, već radikalizacija kritike jer se uočavaju moćne grupe koje su od fašizma profitirale. A analiza fašizma, lišena ukazivanja na realne interese klasa i grupa koje su ga podupirale, površna je koliko god upečatljivo pokazivala neuporedivost i jedinstvenost fašističkih zločina. Ovaj prigovor važi i za Vipermana. Nakon iščezavanja socijalističkih jednopartijskih evropskih režima uticajni marksistički teorijski antifašizam (analiza interesne osnove vladajućeg fašističkog klasnog saveza) našao se u defanzivi. Potisnuo ga je antifašizam koji istoricistički ističe neuporedivost i jedinstvenost holokausta i etnički genocid jednog naroda bez razmatranja njegove klasne osnove. Istoricistička neuporedivost fašizma u novoj epohalnoj idejnopoličkoj situaciji potisnula je strukturalnu uporedivost fašizma i kapitalizma. Po Goldhagenu i drugima, za zločine je odgovorna masa, donji deo tela kako kažu konzervativci, a ne gornji deo – imućne klase i državni aparat koji je bio ključna poluga Hitlerovog preuzimanja (a ne osvajanja) vlasti. Zaboravlja se da sa rastom moći raste i odgovornost. Sa tog stanovišta je pitanje o odgovornosti običnog Nemca depasirano. Pored izvrtanja odgovornosti Kincelovo tumačenje je primer i instrumentalizacije Goldhagena u svrhu kritike odnosa nemačke levice prema fašizmu.

Na ove revizionističke i druge Kincelove tvrdnje (npr. da je nemačka radnička klasa spala na važan oslonac nacizma) i na opštije Kincelovo zalaganje da se razbije "mit o antihitlerovskom nemačkom narodu" bilo je više reakcija (Krug 1998; Vogt 1997; Nachtmann 1998). Nasuprot Kincelu, Uli Krug ističe odgovornost kapitalizma, tj. posednika konstantnog kapitala, za holokaust. U logici ekspanzije ovog kapitala je u prvoj polovini 20. veka bio holokaust i antisemitizam. U polemici Kincel – Krug ogledaju se ne samo različiti teorijski pristupi fašizmu i antisemitizmu nego i aktuelna idejnopolička sukobljavanja u Nemačkoj, koja su nezamisliva bez sporenja oko odnosa prema fašističkoj prošlosti. Kritika fašizma na različite načine se instrumentalizuje. M. Kincel, koji je uredio knjigu "Holokaust i nemačka levica", tvrdi da je za većinu nemačke levice Goldhagen u stvari Pandorina kutija koju je bolje držati zatvorenom. Ovaj bivši komunista u svom prilogu "Holokaust i nemačka levica" bez argumentacije tvrdi da je nemačka radnička klasa krajem rata spala na važan oslonac nacizma. Goldhagenova knjiga narušila je predstavu o zlim nacistima i dobrim Nemcima. Zbog spone sa nacizmom trebalo je običnog Nemca prećutati. Levica takođe brani pretke od prošlosti, a marksistička dihotomija o vladajućim zločincima na jednoj, i podvlašćenom narodu na drugoj strani, služila je kao alibi za prećutkivanje "običnog Nemca", zaključuje Kincel. Nije ubedljiv Kincelov prigovor da je marksizam ignorisao antisemitizam običnog Nemca jer o tome postoje radovi frankfurtske kritičke teorije (Adorno 1973; Loewenstein